

Forfatterne

Gustav Scheller

Gustav Scheller blev født i Schweiz i 1929 og blev kaldt hjem til Gud den 18. februar 2000. Sammen med sin kone, Elsa, kom han til England i 1956 for at bygge et rejseimperium. Gustav grundlagde også skoler til undervisning i fremmedsprog; og i sin guldalder havde firmaet kontorer i London, Edinburgh, Schweiz og Tokyo. Firmaet modtog The Queens Award to Industry for Travel and Tourism i 1974.

Under et bibelskoleophold i USA i 1982 åbenbarede Gud gennem de profetiske skrifter for Gustav og Elsa, at det, der skal ske i de sidste tider, er uløseligt forbundet med det jødiske folks historie og liv. I særdeleshed Guds tanker og planer for hjemkomsten til deres oprindelige hjemland. Med denne udfordring kom også den afgørende tanke, at hvis Herren ikke kunne holde sine løfter til jøderne, hvilken værdi havde så hans løfter til kirken? Han viste dem også, at den tid ville komme, hvor de på praktiske måder personligt skulle involveres i jødernes tilbagevenden. De havde ingen anelse om, hvad det alt sammen ville komme til at betyde. På det tidspunkt var mange jøder fanget i supermagten USSR (Sovjetunionen). For menneskelige øjne syntes det umuligt, at skriftsteder, som lovede deres hjemkomst fra "landet i nord", i bogstaveligste forstand skulle opfyldes.

I 1983 samlede Gustav en gruppe, som blev kaldt "Lad mit folk gå!" (Guds befaling til Faraos gennem Moses). Den blev oprindeligt startet for at hjælpe med at organisere de møder med Steve Lightle, som er omtalt her i bogen. Denne tjeneste

prøvede at få kirken til at se sovjetjødernes kvaler og at lære de kristne om jødernes bibelske placering og Guds kald til hedningerne om at involvere sig i jødernes tilbagevenden til deres gamle hjemland (Es. 49,22).

Det var under den årlige internationale forbønskonference i Jerusalem i 1991, da 120 forbedere fra mange forskellige lande var samlet for at bede for Israel, at Herren talte til Gustav og sagde, at det var tiden til at bringe hans folk hjem fra det disintegrerede Sovjetunionen. Det var lige under den første Golfkrig og ikke et tidspunkt, Gustav selv ville have valgt. Faktisk var tiden sådan, at et ord af den slags sagtens kunne være opfattet som upassende eller direkte vanvittigt. Men til lederskabets og forbedernes ros skal det siges, at ordet blev prøvet i overensstemmelse med skriften (1.Joh. 4,1-6) og bedømt som fra Herren.

Operation Exodus blev født, og hedninge-troende over hele jorden fortsatte med at give respons gennem bøn og økonomisk støtte på udfordringen med at hjælpe jøderne hjem. Mange har også selv tjent i det tidligere Sovjetunionen.

”Ebenezer” hører vi om i Samuels bog, og det betyder ”hidtil har Herren hjulpet” – og dette er vidnesbyrdet om Ebenezer Emergency Fund, for uden Herrens hjælp kunne ingen have gjort noget.

Denne nye udgave af bogen om starten og udviklingen af Ebenezer Emergency Fund indeholder korrektioner og en update af arbejdet. I starten af 2007 skulle der være omkring 120.000 gode grunde til at prise Herren for hans trofasthed: Nemlig det antal jøder, Operation Exodus har hjulpet hjem til Israel siden 1991.

”Nu løfter jeg min hånd for folkene, jeg rejser mit banner for folkeslagene; de skal bringe dine sønner i favnen og bære dine døtre på skulderen” (Es. 49,22).

Vi ved, at Gud har holdt sine løfter til Israel. **Han, som**

spredte Israel, vil atter samle dem og bevare dem og bringe dem tilbage til det land, han gav deres forfædre til evig arv.

Jonathan Miles

Jonathan Miles er en journalist, som boede i Israel en årrække og – sammen med sin kone og sine børn – arbejdede med jødiske immigranter og arabiske flygtninge.

Dedikation

Til min dyrebare hustru, Elsa, rejsseledsager, bønnepartner og viis rådgiver. Næst efter Guds nåde, er du det bedste, der nogensinde er sket for mig.

Til Beverley Hill, værdsat og loyal assistent i mange år, hvis støtte har været til inspiration for mig.

Til Ebenezers modige tjenere, før og nu, som har vist kærlighed i aktion til Guds udvalgte folk.

Til de mange troende, som har fulgt os gennem årene i bøn. Uden deres trofaste forbøn ville Operation Exodus ikke have kunnet lykkes.

Til alle dem, hvis fantastiske offervilje har sat det jødiske folk i stand til at rejse hjem til det forjættede land.

Gustav Scheller

Forord

Det var under vores første forbønskonference i Jerusalem tilbage i 1985, at vi følte Herrens kald til at gå til landet i nord, det daværende Sovjetunionen, for at bede om, at jøderne måtte blive givet fri til at rejse til det forjættede land. Vi rejste samme år og igen i 1986, men vi vidste ikke, hvordan vi kunne blive involveret på en mere praktisk måde. I 1991 under den første uge af Golfkrigen havde vi den mest usædvanlige forbønskonference i Jerusalem. Jeg blev meget overrasket, da Gustav Scheller en morgen kom hen til mig og sagde, at han havde fået grønt lys fra Herren til at begynde at hjælpe jøderne hjem fra Sovjetunionen.

Jeg så forbløffet på ham. Forstod han ikke, at dette var det mest upassende tidspunkt at tale om sådan noget på? Hvilken jøde ville ønske at rejse hjem til et land, som blev bombarderet af Saddam Husseins scud-missiler? Og hvordan skulle vi kunne sørge for transport af jøder i en krigssituation? Jeg var fristet til at afvise hele tanken, men i stedet hørte jeg mig selv sige til Gustav: ”Ja, jeg tror, det er Herren.” Jeg var lige så chokeret over mine egne ord som over Gustavs forslag.

Ikke længe efter begyndte Operation Exodus. Denne forbløffende historie er sket – og sker fortsat – fordi de profetiske skrifter siger, at hedningerne skal bære Zions sønner og døtre tilbage til deres eget land (Es. 49,22).

Operation Exodus blev til noget, fordi én mand hørte Guds stemme og adlød den. Den 18. februar 2000 blev Gustav Scheller – grundlægger af Ebenezer Emergency Fund og forfatter til denne bog – kaldt hjem til sin Herre og Messias og

afsluttede dermed Operation Exodus pionertid. Gustav kom i fuldtidstjeneste i Guds rige i en relativ høj alder, men nåede på få år at udrette mere end mange andre, som har haft et langt liv i tjeneste. Han gav alt, hvad han havde af evner, og hvad vigtigere er, hele sin lidenskab og kærlighed til det jødiske folk for sammen med sin kære kone at etablere en af de hurtigst voksende kristne tjenester.

Må Gud bruge denne nye udgave af bogen til at vække hans kirke verden over til at forstå behovet for at involvere sig i at bringe jøderne tilbage til deres forjættede land – ikke bare fra det tidligere Sovjetunionen, men fra hele verden.

Johannes Facius

leder af Ebenezer Emergency Fund International 2000-2001

Introduktion

For at forstå denne bog er det nødvendigt først og fremmest at forstå Gud, hans natur og karakter og hans evige hensigt for Israel.

I sin kærlighed udvalgte han Abraham, Isak og Jakob – sidstnævntes navn blev senere forandret til Israel, og lovede dem deres eget land (1.Mos. 12,1; 15,7). Det er klart afgrænset ”fra Egyptens bæk til den store flod Eufkrat” (1.Mos. 15,18). Det løfte mangler endnu at blive fuldt ud opfyldt, men en dag vil Gud sørge for, at hans pagt bliver holdt.

Vi lever i en tid med ’ligeværd’. Nogle mennesker finder det vanskeligt, at Gud skulle vælge det jødiske folk som sit særlige folk – eller love dem deres eget land for evigt. Sådant et løfte er aldrig afgivet til noget andet folkeslag. Gud vidste også på forhånd, at de skulle være i Egypten i 400 år, og sagde til Abraham:

”Du skal vide, at dine efterkommere skal bo som fremmede i et land, der ikke er deres. Der skal de være trælle og plages i firehundrede år” (1.Mos. 15,13).

Gud lovede, at når de kom ud, skulle de gå ind i det forjættede land. Det blev opfyldt gennem Moses i den første exodus. Det er vigtigt at forstå dette, eftersom Gud senere henviser til det, når han beskriver en anden exodus, som klart viser, at der er to. Én i fortiden og én i fremtiden, jævnfør den profeti, der tilbagedaterer den første exodus.

Når vi følger jødernes historie, er det vigtigt at forstå Guds

pagt med dem, i særdeleshed pagten i 5.Mos. 28. Den er i to dele. Versene 1-14 beskriver velsignelserne ved lydighed, hvorimod versene 15-68 i detaljer beskriver konsekvenserne af ulydighed. Historien fortæller os, at folket tragisk nok ikke adlød Guds love. Israelitterne oplevede derfor konsekvenserne af deres valg. Specielt:

*"Du vil blive til gru og til spøg og spej i alle de folk,
Herren fører dig til" (5.Mos. 28,37).*

*"I vil blive rykket op af den jord, som du skal ind og
tage i besiddelse. Herren skal sprede jer blandt alle
folkene over hele jorden..." (5.Mos. 28,63-64).*

Guds folk var ulydige mod Gud mange gange. Det gjorde ham vred, og han tillod, at de blev taget til fange i en begrænset tid under Nebukadnessar (6. årh. f.Kr.) Det eksil var dog kun både midlertidigt og begrænset – kun til Babylon. De kom tilbage, og den anden exodus kan derfor ikke være efter tiden i Babylon – af to enkle årsager.

For det første var det jødiske folk ikke spredt ud over jorden. De blev ført i eksil i Babylon.

For det andet ligger Babylon **øst** for Israel, og den anden exodus er fra "landet fra nord" og "fra alle de lande, de var spredt til". Moskva, hovedstaden i det gamle Sovjetunionen (nu Rusland), ligger lige nord for Israel.

*"... skal de komme fra Nordens land til det land, jeg
gav jeres fædre i eje" (Jer. 3,18).*

Den romeske kejser Titus besejrede i år 70 e.Kr. Jerusalem som et svar på en jødisk opstand, hvilket resulterede i spredningen af det jødiske folk. Den anden opstand omtrent – 60 år senere – betød en yderligere spredning af dem, der var tilbage. Det utrolige er, at i 2000 år har de kunnet bevare deres identitet, selv om de har erfaret alle forbandelserne i 5. Mosebog 28,

indtil Gud valgte at give dem deres hjemland tilbage i overensstemmelse med hans løfter om at bringe sit udvalgte folk tilbage. Staten Israel blev på mirakuløs vis oprettet i 1948. Den har overlevet krig efter krig.

I mange århundreder har kirken beklageligvis lært, at Gud har forkastet sit folk, og at pagtsløfterne til staten Israel er videreført til kirken. Denne erstatningsteologi siger, at Guds løfter til Israel er tomme og nu er kirkens ejendom. Det er sandt, at kirken er blevet delagtig i pagten og i Guds løfter, men det er på den anden side også lige så sandt, at Gud ikke har og aldrig vil forkaste Israel som sit ejendomsfolk.

Profeten Jeremias giver Israel de mest fantastiske løfter fra Herren:

"Med evig kærlighed har jeg elsket dig, derfor bevarer jeg min troskab mod dig. Jeg bygger dig op, Israels jomfru, du skal bygges op på ny" (Jer. 31,3-4).

"Jeg bringer dem fra Nordens land, jeg samler dem fra jordens fjerneste egne" (Jer.31,8).

"Hør Herrens ord, I folkeslag, forkynd på de fjerne øer og sig: 'Han, som spredte Israel, samler dem, for han vogter dem som hyrden sin hjord'" (Jer. 31,10).

Disse profetier er endnu ikke fuldt opfyldt. For at gøre det utvetydigt linker Gud sin trofasthed til selve jordens eksistens:

"Dette siger Herren, han som satte solen til at lyse om dagen og bestemte månen og stjernerne til at lyse om natten, han som pisker havet op, så bølgerne larmer ... Kun hvis disse mine bestemmelser kunne brydes, siger Herren, ville Israels slægt ikke længere bestå som mit folk" (Jer. 31,35-36).

Og Gud gentager det, som for at understrege det:

"Kun hvis himlen deroppe kunne måles og jordens

grundvolde dernede kunne udforskes, ville jeg forkaste hele Israels slægt for alt det, de har gjort” (Jer. 31,37).

Det er tydeligt, at solen og månen ikke er holdt op med at lyse – ganske som Guds erklæring om, at Israel for altid vil bestå som nation for ham.

Op gennem historien, fra år 70 til 1948 har Israel været en nation i Guds øjne. Men så skete der noget yderligere. I 1947 stemte FN for en deling af Palæstina, og det banede vej for erklæringen af staten Israel i maj 1948.

Nationen blev født på ny. Det jødiske folk **var tilbage** i deres land, med deres egen identitet, landområde og sprog. Det var i sandhed sket ved Guds hånd. Men historien har ikke ændret sig, og det har oppositionen mod Guds hensigt i historien heller ikke. Til trods for alle forsøg på at strangulere den nye nation ved fødslen overlevede Israel. Og landet lever fortsat til trods for alle forsøg på at ødelægge det. For Gud er ikke færdig med sit folk. Det fantastiske er, at han har planer for Israel og våger over sit udvalgte folk. Han vil bringe dem tilbage til landet og opfylde ethvert løfte til dem.

Vi er midt i en anden exodus, som bringer hans folk tilbage fra undertrykkelse til deres hjemland. Når den er slut, vil den blive endnu mere bemærkelsesværdig end den første exodus fra Egypten:

”Men der skal komme dage, siger Herren, da man ikke mere siger: ’Så sandt Herren lever, som førte israelitterne op fra Egypten,’ men siger: ’Så sandt Herren lever, som førte Israelitterne op fra Nordens land og fra alle de lande, han fordrev dem til.’ Jeg vil føre dem tilbage til den jord, jeg gav deres fædre” (Jer. 16,14-15).

Først kommer der en tid med ’fiskeri’ og opmuntring. Derefter vil forfølgelsen tage til for at drive dem hjem. Det er tyde-

ligt for alle, at antisemitismen er i tiltagende. Lige nu tillader Gud en tid fuld af nåde – fiskeri. Gustavs vidnesbyrd fortæller os blot om en del af, hvad Gud gør, og hvordan han bruger Operation Exodus, den operationelle del af Ebenezer Emergency Fund, til at opfylde sine løfter. Vi er vidner til, at der skrives historie lige for øjnene af os. Det er tid til, at kirken får bindet væk fra øjnene. Det er tid til at elske Guds udvalgte folk efterhånden som den profetiske opfyldelse af Guds plan for deres hjemvendelse sker.